al die mensen die stoffelijke afbraak en geestelijke niet wilt en geen god wilt

Waarom zouden mensen dan nog naar je kijken en voor al aannemen als zoete koek

tegen al die media

je leeft in een duister licht maar je vind het lekker

ik zie ze gewoon genieten als je je kunnen schokken of raken

demonen bijna

J bevinden ons in het middengedeelte van den
Tempel, hier staat het gebouw, waarin het instrument
is ondergebracht. Bolvormig is het bouwsel,
het is opgetrokken gelijk de ruimte. Het straalt een blauw
licht uit, het licht van de eerste sfeer, want de atmosfeer van
het bouwsel heeft op dezen hemel afstemming.
Zoo we willen binnengaan, moeten we opnieuw een afsluiting
verbreken, maar u weet reeds, hoe dit geschiedt. De astrale
afsluiting is noodig om het geheel voor iedere beinvloeding
van buiten te vrijwaren, zoo gevoelig is het instrument. I

als je blauw ziet in de geest ga dan naar midden toe
voorbeeld

„Maak eerst een afsluiting, waar dan ook, want overal leeft de goddelijke aura, overal leeft de mensch in Gods leven en ruimte.

als je astrale persoonlijkheid een ziel is en wandelend door het geestelijke heen

door je zelf schrijver toe te laten die jou gedachten denken goed in zetten

en niet schrijvers die op recht tegen je in werken

je heb niks aan die schrijvers

Weg daar mee dan

ze kunnen gewoon in je mail komen

want ze hebben dingen verwijderd

Hier had ik de liefde leeren kennen, was Lyra’s innerlijke leven tot volle ontplooiing gekomen en de zekerheid in ons, van een groot geluk op aarde en aan deze zijde.
In een dierlijk bewustzijn was deze liefde ontwaakt, een liefde die wellust heette, maar die in onze zielen ontbrandde en ze in vuur en vlam zette.
Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters
189
en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardsche leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.
In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen.
Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hooger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hooger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.
In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar’s vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij

ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.
„De klank van zijn naam,” zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust”. Ik aanvaardde dit onmiddellijk.
Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele menschen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.
190
„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen.”
Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk de stem in mij hoor spreken en dat Dectar’s leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaar heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid cutten
messen uiteen rijden - stuk maken - kapot
maken

vertegenwoordigt.”
Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.
Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die millioenen menschen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen!
Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.
Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in

een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.
191

ik denk dat alex jones wou zeggen

dat hij voor een baas werkt en niet zich zelf mag zijn en mensen misleiden moet

Dacht ik even toen hij dat zei vorige week

weet je hoe baas naar mensen kijk

ik kan je gewoon vervangen voor iemand anders

dus je stelt niks voor in baas ogen

in ziekenhuis kunnen ze alles met je doen

ze hadden ook foto van mijn piemel op de hoofd van putin

niet te veel schrijvers
alleen die je helpen

ieder geval niet te veel schrijvers

en schilders

niet te veel schrijvers
alleen die je helpen

ieder geval niet te veel schrijvers

en schilders
die je mooie gedachten geeft

politiek wilt op gekkenhuizen bezuinigen

wat wil je dan alleen maar soldaten

ow ja china

in Dutch

praten ze over jullie china te vernietigen om dat ze dat dingen

ze zijn niet goed

ik had geleerd hoe usa ook vernietigd kon worden als isreal en geen oorlog voert

de kerk interesseert niet waar het geld vandaag komt als het maar geld krijgt

hoeft hij niet zulke slechte dingen over hen te zeggen. Ze lachen hem uit.
Hij vraagt nogmaals, of ze dan niet van zulke rotte woorden willen spreken,

dat doet hem zeer. Het is net, of ze hem prikken, steken, en dat nog
wel met ’n scherp mes. Laat je het? Neen we laten het niet, moet je
maar niet achterlijk doen. Zwakke dieren moeten kapot. Maar ik ben
niet kapot', ik bedoel, ik ben niet zwak! Maar je kunt toch niet denken?
Dacht je, dat wij niet wisten, dat je vader je hoofd afgetapt heeft? Rotjong?
Maak dat je weg komt. We zullen je hier vandaan pesten.